

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **N.N. P.**, zastoupeného JUDr. Janou Brhlovou, advokátkou se sídlem K. Sliwky 125, Karviná-Fryštát, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2013 č.j. OAM-311/ZA-ZA08-HA08-2013, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Advokátovi **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u zdejšího soudu v zákonné lhůtě žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2013 ve věci neudělení mezinárodní ochrany. V žalobě uvedl, že žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, konkrétně § 3, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 4, neboť nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo, což vyústilo k nesprávnému posouzení žádosti. V této souvislosti uvedl, že musel odejít z Vietnamu kvůli tíživé ekonomické situaci, ale i s ohledem na svou účast v demonstraci proti státnímu zřízení a postupu státních orgánů. Dále měl za to, že správní orgán porušil ust. § 14a zákona o azylu. Žalobu rozvedl ve smyslu, že se ve Vietnamu pokusil podnikat v oblasti dopravy, avšak z důvodu nedodržení smlouvy byl v podnikání neúspěšný. Upozornil, že ve Vietnamu se vyskytuje vysoká míra korupce a že ve Vietnamu jsou porušována základní lidská práva. Správní orgán pochybil, jestliže se blíže nevypořádal s důvody, proč nebyla udělena doplňková ochrana a ani se nevypořádal se skutečností, že zcela reálně ve Vietnamu jakákoliv politická aktivita a kritika státního systému vede k persekuci aktivistů a k vykonstruovaným soudním řízením. Do ČR přijel za účelem sloučení rodiny, nechtěl žádat o azyl a nemohl předpokládat, že v manželství nastanou vážné neshody. Manželka z vlastní iniciativy zahájila rozvodové řízení. V ČR má práci a přátele, ve Vietnamu nemá žádné blízké rodinné příslušníky a nemohl by ani ve Vietnamu podnikat, protože by mu nebyl dán úvěr. Navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Žalobce následně požádal soud o ustanovení právního zástupce a z opatrnosti i požádal o přiznání odkladného účinku. Žalobci usnesením zdejšího soudu ze dne 13.2.2014 č.j. 63Az 16/2013-30 byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Nebylo rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku, poněvadž podle ust. § 32 odst. 3 zákona o azylu žaloba v souzené věci má odkladný účinek.

[3] Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a 14b zákona č. 325/1995 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je jeho snaha zůstat na území ČR, neboť zde žije od roku 2009, má zde práci a svůj zdejší život vidí kvalitativně lépe než ve Vietnamu. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí, a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. kromě žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovoru a informace z informačního systému Policie ČR (CIS), využil správní orgán Informaci Ministerstva zahraničních věcí č.j. 123004/2012-LPTP ze dne 5. prosince 2012, k č.j. MV-127349-1/OAM-2012, Výroční zprávu Human Rights Watch 2013 ze dne 8.3.2013, Zprávu mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, ze dne 2.4.2013 a aktuální informace databanky ČTK „Země světa, Vietnam“. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že

tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Výše jmenovaný žadatel v průběhu řízení potvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, stejně jako nikdo jiný z jeho rodiny. uvedl sice, že se ve vlasti jednou zúčastnil demonstrace proti jednání okresu, a že v souvislosti s ní byl zadržen na necelé dva dny. Tato demonstrace se, dle jeho vyjádření, konala v roce 1997. Správní orgán konstatuje, že jmenovaný jej nepřesvědčil o obavě z pronásledování své osoby, přičemž nevyvrací zaměření jmenovaného pro demokraticky a rovněž ani nevyvrací jeho snahu o lidskoprávní vietnamskou společnost. Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán ani k závěru, že by výše jmenovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jmenovaný uvedl, že svou vlast opustil na základě sloučení rodiny se svou manželkou, která do ČR odcestovala v roce 2007 za účelem podnikání a již byl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt. Vzhledem ke skutečnosti, že jmenovanému bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR, a to na základě skutečnosti, že ode dne 23.4.2013 pobýval na území ČR bez platného víza či povolení k pobytu, jmenovaný hodlal legalizaci zdejšího pobytu řešit prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán poukazuje na skutečnost, že výše jmenovaný původně přicestoval do ČR s cestovním dokladem a vízem za účelem sloučení rodiny. Vlivem rozvodu manželství pozbyl povolení k pobytu na území ČR a o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. V případě, že jmenovaný hodlá realizovat své právo na život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR. Správní orgán opakuje, že právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů může žadatel rovněž využít i v tomto případě. Správní orgán konstatuje, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Správní orgán konstatuje, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu. Žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Správní orgán v případě výše jmenovaného posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů, jakož i zpravodajství ČTK je

správnímu orgánu rovněž známo, že v zemi původu žadatele neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť jak bylo zjištěno správním orgánem policie v rámci správního řízení o jeho správním vyhoštění, dcera žadatele žije ve Vietnamu. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu tudíž neuděluje.

[4] Žalovaný k žalobě ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek a zdůraznil, že důvodem žádosti žalobce je snaha zůstat na území ČR, neboť zde žije od r. 2009, má zde práci a svůj zdejší život vidí kvalitativně lépe než ve Vietnamu. Žalobce v průběhu řízení potvrdil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, stejně tak nikdo z jeho rodiny a ač uvedl, že se ve vlasti jednou zúčastnil demonstrace proti jednání okresu a v této souvislosti byl zadržen na 2 dny, tato demonstrace se však konala v r. 1997 a žalobce poté ve své vlasti žil bezproblémově až do r. 2009, kdy přicestoval do ČR za účelem sloučení rodiny či práce. Po rozvodu svého manželství si žalobce nezajistil legální pobyt na území ČR podle zákona o pobytu cizinců, v době jemu uděleného správního řízení k tomuto účelu si zvolil institut mezinárodní ochrany. V případě, že žalobce hodlá realizovat své právo na život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR. Žalovaný posoudil jeho návrat do vlasti ve smyslu non-refoulement dle ust. § 14a zákona o azylu a v této souvislosti odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[5] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 27.9.2013, ve které uvedl, že svou vlast opustil v září 2009 z důvodu sloučení rodiny s manželkou a také nesouhlasil se stavem lidských práv ve vlasti. Měl špatné zkušenosti s úřady. Jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že již byl rozhodnutý odjet do Vietnamu, měl objednanou letenku na 23.9.2013, ale toto si rozmyslel, neboť by mu úřady v jeho vlasti mohly dělat velké problémy. Chce zůstat v ČR, neboť ČR má dobrou úroveň ekonomickou i lidských práv a chtěl by zde žít. Z návratu do vlasti se obává, že pokud se vrátí, bude mít překážky v práci a možná bude muset jít do vězení kvůli demonstraci, u které v minulosti před odjezdem do ČR byl. Z protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 27.9.2013 zjištěno, že přijel za účelem sloučení rodiny, plánovali s bývalou manželkou odjezd do ciziny, bývalá manželka musela odjet za nějakým účelem do ciziny a poté, že za ni přijde on z důvodu sloučení rodiny. Oženil se ve Vietnamu v r. 2001, v r. 2002 se narodila dcera a v r. 2011 proběhlo rozvodové řízení ve Vietnamu, ale bez jeho souhlasu. Jeho bývalá manželka odjela do ČR v r. 2007 za účelem podnikání a má zde dlouhodobý pobyt. Když byl ve Vietnamu, pokusil se podnikat v oblasti dopravy, měl zakázky s okresem

Qnyinh Phu. Investoval všechny své prostředky, ale nebylo mu zaplacen, jednalo se o korupci, a protože nedal požadované peníze, nic mu nebylo zaplacen, takže zkrachoval a odjel do ciziny.

Také nesouhlasil s rozhodnutím okresu a účastnil se demonstrace proti jednání okresu v r. 1997, kdy byl zadržen na necelé 2 dny. S manželkou nežije od r. 2011, o rozvodovém řízení nevěděl a také nezná důvod. Z návratu do vlasti se obává, poněvadž jednou ohledně záznamu, když chtěl podnikat nebo si vzít peníze od banky, tak to může vyloučit. Protože ví, že by měl překážky, tak to nemá smysl ani začít. Součástí správního spisu jsou zprávy o situaci ve Vietnamu, a to konkrétně Informace MZV ze dne 5.12.2012 k otázce možnosti dvojího trestního stíhání, a postihu za podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě návratu do vlasti, dále Informace Human Rights Watch z ledna 2003, obsahem které jsou mimo jiné informace o represích namířených proti aktivistům hájící práva, svobodě vyznání, systému trestní justice, dále zpráva mezinárodní organizace pro migraci z října 2012. Z těchto zpráv zjištěno, že v případě návratu vietnamských občanů do vlasti, kteří v zahraničí požádali o azyl, formálně nedochází k žádnému postihu, i když nelze vyloučit uplatňování specifických administrativních či jiných postupů ze strany oficiálních orgánů vůči politicky aktivním osobám. Samostatně výdělečná činnost je upravena vládním nařízením z roku 2004, z něhož nevyplývá žádné omezení, je nutno toliko provést registraci soukromého podniku.

[6] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[7] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[8] Ustanovení § 13 zákona o azylu upravuje azyl za účelem sloučení rodiny, kdy v první řadě je předpoklad, že žadatel je rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

[9] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní

institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č. j. 5 Azs 125/2005 - 46).

[10] Námitku žalobce, že v důsledku porušení procesních ustanovení nebyla správně posouzena jeho žádost, soud neshledal důvodnou. Nebylo prokázáno, že žalobce opustil Vietnam z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Žalobce jak v žádosti o mezinárodní ochranu, tak i při pohovoru k této žádosti uvedl, že se nezdařil jeho záměr s podnikáním a dále, že v roce 1997 se účastnil demonstrace proti politice okresu, za což byl dva dny zadržen. Uvedené důvody dle soudu nejsou podřaditelné pod podmínky vyjádření v ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Nezdařené podnikání, tudíž ekonomické podmínky, v žádném případě nelze považovat za pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení. Pokud se jedná o účast žalobce při demonstraci v roce 1997, žalobce ve Vietnamu žil až do roku 2009 bez jakéhokoliv dalšího omezování, začal podnikat, tudíž měl schválení správními úřady podnikání dle vládního nařízení, tudíž i toto potvrzuje, že nebyl pronásledován státními orgány.

[11] Pokud se týká ustanovení § 13 zákona o azylu, toto ustanovení slouží jako jedna z možností sloučení rodiny, a to v případě, že osoby nejsou, respektive nemusejí být uprchlíky ve smyslu ŽÚ1951. Smyslem tohoto ustanovení je zabránit rozdělení rodiny proto, že u jednoho rodinného příslušníka jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu a u jiného nikoli. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a ani není rodinným příslušníkem azylanta. Azyl podle tohoto ustanovení může být udělen pouze na základě rodinné vazby k jiné osobě, které byl udělen azyl. Rodinné vazby k jiným osobám pobývajícím na českém území, v první řadě českým občanům, jsou pohledem tohoto ustanovení zcela irelevantní a jejich zachování musí žadatel o mezinárodní ochranu, jemuž nebyla udělena, řešit nikoli cestami zákona o azylu, nýbrž cestami zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

[12] Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální, např. by se mohlo jednat o závažnou nemoc, stáří a podobně. Takové důvody u žalobce

shledány nebyly a konečně ani on sám takové netvrdil. Soud neshledal tedy pochybení správního orgánu ani v otázce posouzení o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Na udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů není právní nárok. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

[13] Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Žalobce opustil Vietnam, aniž by měl jakékoliv problémy se státními orgány či soukromými osobami. Z materiálů vypovídající o situaci ve Vietnamu, které jsou součástí správního spisu, jednoznačně vyplývá, že ani neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti nehrozí žádné nebezpečí ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Stejně tak takové osoby nejsou vystaveny znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů.

[14] K námitkám žalobce stran procesních pochybení, konkrétně provedení dokazování žalovaným, resp. toho, že nebylo postupováno tak, aby byl zjištěn stav věci a že rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, a tím porušena ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu soud uvádí, že takto formulované žalobní námitky

jsou zcela obecné a není z nich patrné, v jakém směru a jakých konkrétních pochybení se měl žalovaný dopustit. Přesto krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný prováděl dokazování za

účelem zjištění stavu věci, o čemž svědčí zprávy o situaci ve Vietnamu, ze kterých vycházel, které uváděl v odůvodnění svého rozhodnutí a které jsou i součástí správního spisu. Žalobce ve správním řízení byl s těmito zprávami seznámen, byl mu dán prostor k vyjádření se a nic k tomu nenamítl, tyto nezpochybnil a sám žádné nenavrl. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[15] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a podle § 51 s.ř.s. rozhodl ve věci bez nařízení jednání se souhlasem účastníků řízení.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

[17] Advokátce ustanovené usnesením zdejšího soudu ze dne 13.2.2014 č.j. 63Az 16/2013-30 nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť tyto, jak vyplynulo ze soudního spisu, ji žádné nevznikly a také advokátka žádné neúčtovala.

[18] Výrok o nepřiznání náhrady nákladů České republiky je opřen o ustanovení § 36 odst. 2 s.ř.s., dle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

- 9 -
JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně

63Az 16/2013